

τὰς ἀξιώσεις διὰ τὴν γνώμην μου ὡς πρὸς τοὺς Ἀδάμας· εἰκάζω δὲ ὅτι τοῦτο ἐζήτησεν ὁ κύριος Χατζήσχος ἐκ προνοίας μήπως ἐγείρω ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἄλλων κληρονόμων τῶν δυστροπούντων· ἡ δὲ μνεία καὶ περὶ τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ μου, ἣν οὐδέποτε θὰ ἔκαμνα, ἠδύνατο ν' ἀποκαλύψῃ σκάνδαλα.

Πῶς περιῆλθεν εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον τὸ κτῆμα Ἀδαμῶν δὲν γνωρίζω· ἤξεύρω μόνον μετὰ τοῦ πενθεροῦ του διετέλει εἰς κοινότητα συμπερόντων εἰς πάσας σχεδὸν τὰς ἐπιχειρήσεις του· δὲν γνωρίζω δὲ ἂν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἐκοινώνησεν ἀπ' εὐθείας πρὸς Τοσίτσαν, ἂν ὁ Πετρώτης μετέδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν κατέστησεν ἐν γνώσει τῶν ἐκθέσμων ἐνεργειῶν του περὶ τῆς ὑποθέσεως Τοσίτσα, εἰς ἄλλους δὲ ἀνήκει, ἀρκεῖ ἐντιμον νὰ εἶναι, νὰ κρίνωσι πῶς περιῆλθε εἰς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον, ὅπερ ἐκτῆσατο μερίδιον ἐκ τῶν Ἀδαμῶν.

Ὡς ἐνθυμοῦμαι, ὁ Μιχαὴλ Τοσίτσας ἐκτὸς μικροῦ μέρους τῆς περιουσίας του ἀφῆκε τὴν ἄλλην πρὸς κάρπωσιν μόνον διὰ τὴν σύζυγόν του Ἑλένην μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο κληρονόμος τὸ Πανελλήνιον· μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἑλένης Τοσίτσα καὶ τὸ ἄκουσμα, ὅτι αὕτη ἀφῆκε κληρονόμους τοὺς ἐν Λιθόρῳ ἀνεψιούς της, ὁ δικηγόρος μακαρίτης Παντολέων, ὡς μᾶς εἶχεν εἰπεῖ καὶ ὡς ἐλέγετο τότε κοινῶς εἶχεν ἐγείρει ἀγωγὴν ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου ὅπερ ἐθέσκει ταῦτόν μετὰ τὸ Πανελλήνιον, ἤκουσα δὲ ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι εἶχε λάβει προσωρινὰ μέτρα καὶ εἶχε προχωρήσει ἡ ὑπόθεσις ἄλλως, κατόπιν δὲν γνωρίζω τί ἀπέγεινε ἡ ποὺ εὐρίσκεται ἡ δικογραφία, φρονῶ δὲ ὅτι ἡ ἀνεύρεσις τῆς δικογραφίας καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐσταμάτησεν ἡ ὑπόθεσις ἠδύνατο νὰ δώσωσι τὴν ἀπάντησιν εἰς ὅ,τι ἐρωτήθην.»

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΡΙΑΚΑ.

Σημειώσεις ἐξ ἀφηγήσεως τῆς ιδίας.

Δ'.

Ὁ πόλεμος τόσον ἐστόμωσε τὴν καρδίαν της ὥστε ἀφηγεῖται μετ' ἀπαθείας καὶ τὰ δραματικώτερα γεγονότα. Εἰς τοῦτο δὲ συντελεῖ πολὺ καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις ὑποκρισίας, τοῦ εὐωδεστέρου αὐτοῦ ἀνὰ τοῦ γυναικείου θερμοκηπίου. Διηγεῖται ἐλεύθερα, χωρὶς ἀναστεναγμούς ἢ ψευδοδάκρυα, τὸν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης φόνον τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὸν εἶδε πῶς τοῦ πῆραν τὸ κεφάλι οἱ Τουρκαλβανοὶ, ἀλλὰ νάθελε νὰ τὸν σώσῃ θὰ πιάνανε καὶ αὐτήνα ζωντανή.

Τὸν ἀδελφόν της μόνον μετὰ τὸ σπαθὶ μπορούσαν νὰ τὸν κόψουν. Γιατί εἶχε τίμιο ξύλο ἀπάνω του· κι' ὅποιος ἔχει τίμιο ξύλο, βόλι δὲν τὸν πιάνει. Εἶχανε βάλει σ' τὸ χωριὸ της σ' ἕνα ἐνάνα τίμιο ξύλο, ἀφοῦ τὸ ἐλειτούργησαν 42 φορὰς, καὶ τὸν σημάδεψαν μετὰ τοῦ φέκι. Βράζε, ἔλεγε ἐκεῖνος, τὸν ἐθάρεσαν, μὰ δὲν ἔπαθε τίποτα.

Καὶ ν' ἀναγκασθῇ ἡ καυμένη Περίστερα τὸ δίκῳ της τίμιο ξύλο νὰ τὸ πουλήσῃ στὴ Λάρισα—ἂν καὶ τιμὴ αὐτὸ δὲν ἔχει—διὰ νὰ φάγῃ.

Εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς εἶπε μετὰ συστολῆς, στενοχωρουμένη.

Ε'.

Εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας τῇ ἀπηυθύναμεν, αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν ἐτοιμώταται. Τὰς καθυποβάλλομεν ἐδῶ, ἐπὶ τὸ ἀνακριτικώτερον.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

(Ἰδε ἀριθ. 295).

Ὁ Ῥάλλης μου κόλλησε.

Ἦτο τότε μιὰ μοσκομαῖα καὶ τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ.

Ἰνα καταλάβετε τὸ μέγεθος τῆς τσακπινιάς του, ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ ὅτι ἦτο καὶ σατυρογράφος.

Ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχισκανταλιάριδες τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ Νικόλαος Πολίτης τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

Ὅταν προχωρήσαμεν μέχρι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐκπαίδεως, ὁ Ῥάλλης ἔχασε τὴν ὑπομονήν του καὶ μοῦ λέγει πάντοτε σιγά.

— Εἶσαι, καυμένη, ἕνας μασκαρᾶς πρώτης τάξεως.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ.

— Τί, ἐνόμισες, ὅτι ἂν μοῦ συνιστοῦσες τὴν ἀδελφὴν σου, ἦθελα νὰ σοῦ τὴν φάγω.

— Στὴ πίστι μου τὸ ξέχασα. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ἑλένην, εἶπε, εἶπον ἐν σοβαρῶ ὕψει συστάσεως, ὁ κύριος, ἀπ' ἐδῶ ἡ κυρία Ἑλένη, ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Γεωργίου, τοῦ συμφοιτητοῦ μας.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγεῖσαν χειραψίαν, ὁ Ῥάλλης φουρκισμένος ὀλίγον, διότι ἐν ἀρχῇ τὸν εἶχα κοροϊδέσει, ἔκαμε ἕνα τοῦρ καὶ προσῆλθε εἰς τὰ δεξιὰ τῆς Ἑλένης μεθ' ἧς ἤρξατο ζωηρὰς συνδιαλέξεως.

Ἄν τότε δὲν ἦνε ἄσχημος, φαντασθῆτε τότε πόσον ἦτο νόστιμος, ἦτο λοιπὸν ἐπόμενον νὰ κτυπήσῃ καλὰ εἰς τὰ μμάτια τῆς Ἑλένης, ἥτις τῷ εἶπε :

— Καὶ ἔως ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ διαδήλωσις;

— Ἄν μᾶς ἀφήσουν, προτιθέμεθα νὰ πάμε στὸ Παλάτι, ἂν μᾶς ἐμποδίσουν οὐδόλως ἀπίθανον νὰ παίξῃ μαγκουρίδι.

— Καλὲ καὶ μετὰ πηγαίνετε ἐκεῖ;

— Ἄ μὴ φοβῆσθε, κυρία μου, ὡς γυνὴ, εἰσθε ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

— Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἱ ἵππεῖς χωροφύλακες ὁρμοῦν ἀδιακρίτως ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους.

— Ἐχομεν λάβει πολὺ καλὰ τὰ μέτρα μας. Αὕτη τὴν φορὰ τοῦλάχιστον ὁ κουφὸς θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ λαὸς δὲν παίζει. Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε πλέον περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ διαδόχου, τῆς συστάσεως τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν. Ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ γίνῃ Βαβυλὼν, οὔτε ὁ βασιλεὺς αὐτοκράτωρ ἀπόλυ-

— "Ε! καὶ τί σκοπὸν εἶχες ποῦ ἔμεινες τόσα χρόνια σ' τὰ βουνά ;

— Νὰ λευθερώσω τὴν πατρίδα μου.

— "Ε, καὶ μὲ 30 ἀνθρώπους θὰ τὸ κατόρθωνες αὐτό;

— Βέβαια! Μ' ἓνα λουλουδι ἀνοιξὴ δὲν γίνεται.

Πρέπει ν' ἀνοίξουν πολλὰ, νὰ φαντάξῃ ἡ ἀνοιξίς. "Ας ἐρχότανε κι' ἄλλοι. "Εμεῖς βγήκαμε.

— Καὶ δὲν ἄκουσες διόλου τὸν Δουμπιώτη, πῶς 'εγγήκε στὴ Μακεδονία ;

— Ἀμπῶς, τὸν ἀκούσαμε ;

— Καὶ πῶς δὲν πήγατε νὰ ἐνωθῆτε μαζί του.

— Ἀμ δὲν ἤλθανε ὡς τὰ 'δικά μας τὰ μέρη γύρισαν πίσου. Ἀμα δὲν τὸ λέγῃ ἡ ἔρμη ἡ καρδιά ;

— Καὶ τόσον καιρὸ ποῦ ἤσουνα μὲ τοὺς κλέφτας μαζύ, δὲν σὲ κατάλαβε κανεὶς πῶς ἤσουνα κορίτσι ;

— 'Οὐ νὰ μὲ κατατάλαβουν· ἔβλεπαν μπροστά τους παιδι παλληκάρη· σ' τὸ ρίξιμο, σ' τὸ περπάτημα, σ' τὸ τουφέκι, τίποτα δὲν ἔδειχνε πῶς δὲν ἤμουνα παιδί. Λέγανε μάλιστα πῶς, καπετάνιο, λογιέται ἓνα κορίτσι σ' τὴν ἐπανάστασι. Κ' ἐγὼ τοὺς ἀπαντοῦσα : Χὰ μπρὲ, μὴ γίνεσθε κουτοὶ, πάγει ἓνα κορίτσι ποτὲ στὸν πόλεμο; Τί παραμύθια εἶναι αὐτά ;

— Καὶ ἀφοῦ βλέπατε πῶς δὲν μπορούσατε νὰ κάμετε τίποτα, νὰ ἐλευθερώσητε τὴ Μακεδονία, πῶς δὲν ἀφίνατε τὰ βουνά, νὰ μπῆτε σ' τὴν πολιτεία ;

— Περιμέναμε τὸν πόλεμο τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Τουρκία. Αὐτὸς μᾶς γελούσε καὶ φάγαμε τὴ ζωὴ μας.

— Πόσους νὰ σκότωσες Τούρκους ;

— Ἐξη Τούρκους τοὺς ἔχω φαγωμένους μὲ τὸ σπαθί μου· μὲ τὸ χέρι μου Καὶ ἀπὲ μὲ τὸ ὄπλο ὅσους δὲν μπόρεσα, τόσους δὲ βάρεσα.

— Δὲ μιλούσανε οἱ συντρόφοι σου γιὰ γυναῖκες, δὲν κυνήγησαν ποτὲ τέτοιο πρᾶμα ;

— Δὲν τὸ ξεύρεις, ποῦ ἄμα πιάσης γυναῖκα στὸ πό-

λεμο, σὲ πιάνει τὸ βόλι, σὲ καθαρίζει; Στὸ πόλεμο χρειάζεται τιμὴ. Ὁ ἐπαναστάτης στέκει πάντα φόρα, σὲ μιλεῖ φόρα. Εἰμάστανε ὅλοι ἀδέρφια, ὁποῦ χαθῇ ὁ ἓνας, νὰ χαθῇ καὶ ὁ ἄλλος. "Ο,τι εἴχαμε νὰ τὸ μοιράσωμε ὅλοι μας. Ἐνα ποῦ τὸν πιάσαμε ποῦ ἦτανε κλέφτης ἔβαλα καὶ τὸν σκοτώσανε.

ΣΤ'.

Ἡ Περιστέρα εἶναι ἀληθὴς ἀρματωλὸς καὶ κλέφτης καὶ κατὰ τὸ τραγοῦδι. Τὸ κλέφτικο τραγοῦδι τῆς εἶναι βαθύ, παραπονιάρικο, βουνίσιο. Ἐντὸς αἰθούσης τραγουδοῦσε μαλακὰ καὶ εἰς τὰ ὠτά μας ἤρχετο ὡς ἐξ ἀποστάσεως, ὡς ἀπὸ φάραγγος ἢ ῥεματαριᾶς. Τί ἐντυπώσεις ἔχει αὐτὸ τὸ κλέφτικο ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν νεύρων. Τὸ κλέφτικο καὶ ἡ φλογέρα εἶναι αἱ δύο πηγαὶ τοῦ ῥεμβασμοῦ καὶ τῆς μελαγχολίας. Ὡς φαίνεται δὲ, δὲν τραγουδεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ συνθέτει τραγοῦδια. Καὶ τὰ τραγοῦδια τὰ ὁποῖα ἔκαμνεν αὐτὴ, ἦσαν εἰδός τι μελοδραματικοῦ συντάγματος, εἰδος ἀγράφου νομοθεσίας διὰ τὴν ἀρματωλικὴν δίκαιαν. Εἶναι σύνταγμα τραγουδιστῶν, κατῆχησις ψαλλομένη. Τῆς ὑπεκλέψαμεν τοὺς ἐξῆς στίχους, ἀφορῶντας τὴν ἰδίαν.

Ἐχθὲς προφῆς ἀπέρασά Σεῖν Βαγγέλη μου ἀπὸ κλέφτικο Λημέρι

Κ' ἄκουσα γέλοισα καὶ χαραῖς καὶ ρόστιμαὶς κουβέρταις

Κ' ἄκουσα τὸ Σπαροβαγγέλη νὰ λέῃ στὰ παλληκάρια,

[μῆτε κρασί νὰ πίνετε, μῆτε ῥακὴ μεθάτε.

Καὶ τὸ κρασί εἶναι θάνατος καὶ τὸ ῥακὴ εἶναι χάρος.

Εἶν' ἐπάνω κάτω παρμένον οἱ στίχοι, διότι ὅταν τοὺς τραγουδᾷ δυσκόλως τις ἀντιλαμβάνεται τὰς λέξεις, χωρὶς δὲ νὰ τραγουδᾷ δὲν δύναται νὰ πῇ ἀπλῶς τοὺς στίχους.

τος. Λάθρα καὶ ὑπόλως μᾶς ἔκλεψε ὅλας τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας. Ἐχομεν σύνταγμα στὸ χαρτί μόνον, ἢ καλλίτερον ἄγραφον χάρτην. Ἐχει τὰ νευρόσπαστα τῆς βουλῆς καὶ Γερουσίας τὰ ὁποῖα ἀνέχονται πάντα ὡς τυφλοπόντικες. Θὰ δείξῃ ὅμως καὶ ὁ λαὸς τώρα ὅτι ἔχει θέλησιν καὶ ὅτι εὐκόλως δὲν ἄγεται καὶ φέρεται ὑπὸ τῶν λεγομένων πατέρων τοῦ ἔθνους.

— Εἶνε ὅμως ὁ στρατὸς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως.

— Ναί, ἀλλὰ εἰς τὸ : κοντακίω πάταξον! θὰ ἀντιταχθῇ τὸ : στόκος φόρα ἔξω!

Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβε τὴν δεξιὰν τῆς Ἑλένης προστατευτικῶς δῆθεν.

Ἐχομεν φθάσει πρὸ τῆς πλατείας Συντάγματος.

Ταύτης τὰς εἰσόδους ἐφύλαττον ἐνωματῖαι ἐρίππων καὶ πεζῶν χωροφυλάκων, οἵτινες ἀντιτάχθησαν εἰς τὴν περαιτέρω πορείαν.

— Πίσω, κύριοι, δὲν ἐπιτρέπεται, ἐβόουν πρὸς τὰ πλήθη.

— Αὐθωρεὶ προέβησαν πρὸς αὐτοὺς φοιτηταί τινες, ὡς ἐπίτροποι τῶν ἐπιλοίπων.

— Κύριε ἐνωματάρχᾳ, εἶπον, δὲν θ' ἀνέλθωμεν πρὸς τ' ἀνάκτορα, θὰ βαδίσωμεν πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον.

— Ἡμπορεῖτε νὰ πάρετε ἄλλον δρόμον. Ἐλα, μάρες!

— Θὰ τὸ σκεφθῆτε ὅμως αὐτό.

Εἰς τὴν ἀπειλὴν διετάχθη προσβολή.

Ἐδοκιμάσθη μικρὰ ἀντίστασις ὑπὸ τινων, ἀλλ' οἱ λοι-

ποὶ ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν.

Τὸ πλῆθος μᾶς πῆρε σθάρνα καὶ ἡ Ἑλένη ὑπέφερε τὸν διάβολό τῆς ἀπὸ τὰ ποδοπατήματα.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν Ὁραϊάν Ἑλλάδα οἱ κλητῆρες ἐπετέθησαν κατὰ τῶν φευγόντων τύπτοντες ἀδιακρίτως.

Οἱ φοιτηταὶ ἀντιτασσόμενοι ἔσυραν ἐκ τῶν μπαστου-νίων τοὺς στόκους.

Ἐλαβον τότε μέρος οἱ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας πράκτορες, οἵτινες οὐκ ὀλίγους λάθρα δι' ἐγχειριδίων ἐπλήγωσαν.

Φωναί, μαγκουριαῖς, λιθοβολισμοὶ ἔπερναν καὶ ἐδίδον. Κατῶρθωσα ἐν τῇ γενικῇ συγχύσει νὰ διαφύγω μετὰ τῆς Ἑλένης ἀσθμαίνων.

Ἐρθάσαμεν δι' ἀτραπῶν πρὸ τῶν ἁγίων Θεοδώρων.

— Αἶ, μοῦ εἶπε, τὰ εἶδες ;

— Τὰ εἶδα. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μία ἀνανδρία τῆς κυβερνήσεως. Εἶνε ἀστυνομία αὐτὴ ἡ σπεῖρα κακούργων καὶ δολοφόνων ; Θὰ λογαριασθοῦμε ὅμως καλὰ μὲ τὸν κύρ διευθυντή.

— Δὲν ξέρω τί θὰ τοῦ κάμετε ;

— Αὐτὰ θὰ τὰ βροῦμε αὐριο εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμε αὐτὰ, πές μου τώρα, τί λόγο μυστικὸν ἤθελες νὰ μοῦ πῆς ;

— Τώρα ; Πέρασε πλέον.

— Μὲ κορόϊδευες λοιπόν ;

— Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ;

Ὅταν ἐλευθερωθῇ ὁ ἄνδρας τῆς, τότε θὰ μᾶς κάμῃ τραπέζι εἰς ὅλους ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, θὰ ψήσῃ τὸ ἄρνι αὐτὴ, θὰ μᾶς κερνᾷ αὐτὴ, καὶ τότε θὰ μᾶς ἐτραγουδήσῃ, γιατί τὴν ἡ καρδιά τῆς πονᾷ ποῦ τὸν ἔχουνε τὸν ἄνδρα τῆς μέσα.

Τότε κ' ἐμεῖς θὰ σᾶς περιγράψωμεν πιστότερον καὶ τὸ ἄσμα καὶ τὸν χορὸν τῆς.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

ΑΙΔΑ.

(ΥΠΟΘΕΣΙΣ)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Θήβαις, καθ' ὃν καιρὸν ἤμαρζεν ἡ δύναμις τῶν Φαραῶ. Κῆπος ἐν ταῖς ἀνακτόροις· τοῦ βασιλέως, ἐν Μέμφιδι. Ἀγγεῖα πλήρη ἀνθέων καὶ θάμνων. Δεξιὰ τὸ βασιλικὸν περίπτερον· διπλὴ κιονοστοιχεῖα. Πρὸς τὸ βάθος ἡ πείρα πεδιάς τῆς Αἰγύπτου καὶ πρὸς τὸ πλάτος αἱ πυραμίδες καὶ ἡ φυλάττουσα τὴν εἴσοδον τῆς ἐρήμου Σφίγξ.

Ὁ μέγας ἱερεὺς Ράμφις ἔρχεται ἐξαγγέλλων εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς φρουρᾶς Ράδαμιν ὅτι ἡ Αἰθιοπία ἐπαναστάσῃ ἀπειλεῖ τὰς Θήβας καὶ τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου. Συμβουλευομένη ἡ ἱερὰ Ἴσις ὑποδεικνύει ἐν σκιόφωτι τὸν ἀρχηγὸν τῶν αἰγυπτιακῶν φαλάγγων. «Εἶναι νέος· εἶναι ἄνδρεὺς.»

Ὁ μέγας ἱερεὺς πορεύεται πρὸς τὸν Βασιλέα νὰ μετὰδῶσῃ αὐτῷ τὰς προσταγὰς τῆς Ἰσίδος.

«Α! ἐὰν ἤμην ἐγὼ ἐκεῖνος! ἀναφωνεῖ ὁ Ράδαμης! Α! ἐὰν ἐπληροῦτο τὸ ὄνειρόν μου! Θὰ ἐπανηρχομένη νικητὴς πρὸς τὴν γλυκεῖάν μου Αἰδάν! ἤθελον τῆς ἀποδώσει τὸν ὠραῖον οὐρανὸν καὶ τὰς δροσερὰς τῆς πατρίδος τῆς αὔρας· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἠθελον προσαρμώσῃ στέμμα βασιλικόν, καὶ ἐκεῖ, τοῦ ἡλίου πλησίον, θὰ τῇ ἀνήγειρον θρόνον.»

Ὁ πτωχὸς Ράδαμης ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Αἰδὰ του, ἡ δούλη τῆς Ἀμνέριδος, εἶναι θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας Ἀμονάρσου, ἐκείνου κατὰ τοῦ ὁποῦ θὰ σταλῇ ἀρχηγὸς τῶν αἰγυπτιακῶν δυνάμεων. Ἐπίσης ἀγνοεῖ ὅτι ὄχι μόνον ἡ Αἰδὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη τοῦ Φαραῶ διακαίονται ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐρωτικῆς φλογὸς δι' αὐτὴν.

Εἰσέρχεται ὁ βασιλεὺς μετὰ συνοδείας ἱερέων, ὑπουργῶν, ἀξιωματικῶν ἀνακοινεῖ τὴν ἀνταρσίαν τοῦ Ἀμονάρσου καὶ ὅτι ὁ Ράδαμης ὑπεδείχθη ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἰσίδος ἵνα ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Πολεμιστῆριος ὕμνος· καὶ μετὰ τοῦτο ὅλη ἡ συνοδεία εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡραίου, ὅπου ὁ Ράδαμης περιβάλλεται τὰ ἱερὰ ὄπλα καὶ ἐπικαλεῖται τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ τῶν μαχῶν. Ἐνθ' ἡ Ἀμνερὶς τῷ ἐγχειρίζεται τὴν σημαίαν ἣτις θέλει τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν νίκην, ἡ Αἰδὰ, ἥς τὸ μυστικὸν μετ' ὀλίγον θ' ἀποκαλυφθῇ ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιζήλου τῆς, ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν ὑπὲρ τοῦ διπλοῦ θριάμβου καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ αὐλαία καταπίπτει μὲ τὸ συγκινητικὸν παράπονον τῆς νεαρᾶς δούλης.

Δευτέρα εἰκὼν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡραίου. Κάτοψις πρὸς τὸ βάθος τοῦ Νείλου. Βωμὸς ἐν τῷ μέσῳ. Ἱερογλυφικά, θυμιατήρια τρίποδες. Ὁ Ράμφις καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ· ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ἱε-

— Ἐκεῖνο ποῦ εἶπες ὅτι θὰ μοῦ 'πῆς.
— Σοῦ ἀστετεύθην.
— Ἐλένη . . . Σ' ἀγα . . .
— Ναί, ναί, ποῦ ἀφίνεις σὺ τὴν Ἀφροδίτη σου;
— Ἐγώ; Ἀπατᾷσαι. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ, ὅτι πάντοτε σὲ προετίμουν καὶ σᾶς βεβαίω, ὅτι ἂν ἤμην ἀποκαταστημένος . . .

— Λόγια τοῦ ἀέρος. Ὑποσχέσεις καὶ τίποτα ἄλλο.
— Τί ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ κάμω;
— Δὲν γνωρίζω.

— Ἐλένη, σοῦ ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερὸν ὅτι σὲ λατρεύω ὡς ἀγγελὸν μου. Σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Ἐλένη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶτα ὑπέλαθεν.

— Αἱ, καὶ τί μέλλει γενέσθαι;
Εἶπον ὅτι ἦτο τολμηρὰ εἰς τὰς ἐκφράσεις καὶ ἔβαινε εἰς τοὺς ἐρωτὰς τῆς πρὸς τελικοὺς σκοποὺς.

Ἦθελον ὑπανδρεῖαν καὶ ἐκεῖ εὐθὺ ἔτεινον πάντες οἱ λόγοι τῆς. Δὲν ἔχανετο εἰς πολλὰς αἰσθηματολογίας.

— Τί μέλει γενέσθαι; ἐκάνελαβον ἀμνηχάνως, δηλαδὴ τί ἐννοεῖτε μὲ τὴν ἐρώτησίν σας αὐτὴν;

— Ὅτι . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ὅτε ἐπεφάνη μακρόθεν παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀνθρωπὸς τις δρομαῖος ἐρχόμενος· φθὰς μᾶς μᾶς ἀντιπαρῆλθε χωρὶς νὰ ρίψῃ ἐφ' ἡμῶν βλέμμα.

— Κώστα, φωνάζω, σὺ εἶσαι, ποῦ τρέχεις;
— Τρέχω, βέβαια, καὶ πολυτρέχω. Τρέχω νὰ προφθάσω, μολονότι δὲν θὰ προφθάσω.

— Γὰρ λέγε. Τρέχει τίποτα σπουδαῖον.

— Χάθηκε ἀδίκῃ ὁ κακομοῖρης. Τοῦ ἔχουν βαρέσει δυὸ μπηχταῖς ἐδῶ στὰ νεφρὰ ποῦ δὲν εἶνε γιὰ ζωὴ. Τὸ εἶπε καὶ ἡ Ὅρσα ἡ γιὰτρεινὰ ποῦ ἔστειλαν καὶ τὴν ἐφέραν μὲ τὴν καρότσα ἀπὸ 'κεῖ κάτω, ἀπὸ τὸ σχολεῖον τοῦ Καραμάνου. Μ' ἔστειλαν νὰ πάω νὰ φέρω ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον τοῦ Κρίνου, ξύδι, σπύρτο τοῦ καμινέτου, ἀκουαφόρτ, γιὰ νὰ τὸν ξελιγοθυμήσουν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε γιὰ ζωὴ. Κρεῖμα στὸν νέο.

— Μίλα, διάβολε, σκότωσαν κἀνένα στὴ γειτονιά μας.

— Ναί σοῦ λέγω, ἀδελφε, τὸν φίλον μας τὸν Γιώργο, τὸν ἀδελφὸ τῆς ὠραίας Ἐλένης.

— Ἀου! ἔβαλεν ἀπέλιπιδά φωνὴ αὐτῇ, μάλις ἀκούσασα τοὺς τελευταίους τοῦ Κώστα λόγους καὶ λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Βοήθεια, κραυγάζω πρὸς τὸν Κώστα, τρέχα καὶ λιγοθύμησε. Πλησιάζει δρομαῖος οὗτος.

— Τί νὰ τῆς κάμωμε τώρα; Σκυλί, τί ἤθελες νὰ τὸ 'πῆς;

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ πρῶτο μέρος.]

Παλιάνθρωπος.